

DÉLSOMOGY

Megjelenik Szigetvárott hetenkint egyszer: Vasárnap.

Előfizetési árak:
Egész évre . . . 8 korona. — Félévre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona 50 fill.
— Egyes példány ára 20 fillér. —

Felelős szerkesztő:
Bárvarth Gyula.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Igmándy-utca 60. szám.

Kéziratot vissza nem adunk.
Nyílt-tér garmond sora 40 fill.

Feltámadunk!

A keresztény világ a feltámadást szimbolizáló, nagy ünnepét üli!

A nagypénteken kísérteties komolysággal, setét sirboltá varázsolt templom, melyben a siri csendet az imádkozók halk sóhaja és az itt ott fel-feltörő mélabus énekek siró zokogása oszlatá némiképp, — ismét ünnepi pompában díszelg- és az ezernyi gyertyák kápráztató fényzőnébe, a tarka-barka virágok kedves illatában a felüdült hívő lélekre ismét öröm és boldogság tanyája vár, hova az újból megkondult harangok vonzó szava hívja mindazokat, kik az élet terhei középett vívott, kinos vergődésben pihenőt, vigasztalót, édes megnyugvást keresnek, s fellelni óhajtják azt az isteni békét, melyet csak az Istenhez hű lélek egy egy buzgó ima után a templom hideg kövén tud feltalálni!

A templomba tömörül a nép, ide siet e napon a gazdag és koldus, az ur, a szolga, a hatalmas és leigázott, az ünnepelt és megvetett; — és óh! mi meunyei látvány, hogy itt eltűnik minden rang, — kor- és nemkülömbőség, mert hisz nézzétek: mily szépen összefér a gazdagnak drága köntösse a szegénynek kopott foszlányával, — mily szépen összehangzik a gazdag ajkáról elhangzó, hálaadó ének ima a szegénynek könyörgő sóhajával; óh igen! hisz itt a hit minden szívet elidegenítő különbséget mellőz és a testvériség édes kötelével fűzi egy családdá az egészet, s így varázsolja a templomot, a szabadság, testvériség és egyenlőség valódi tanyájává!

És nézzétek, az egybegyűlt hívősegreg szeme egy pontra irányul!

Az oltár tetőzetén égő gyertyák fényétől világítva, diszesen nyíló virágoktól övedzve áll egy szobor, a feltámadott Jézus szobra, kezében a diadalmas zászlóval melyen a felirat: „Alleluja feltámadott!“ Ezt olvasva, minő mennyei élvezet vonul át a lelkeken! A szegény végig néz kopott ruházattal fedett, megsanyargatott kiaszott testén, és elgondolkodik, e test megdicsőült fényben ragyog! — A gazdag megörül, hogy itt hagyandó vagyona nem lesz az enyészete, mert az abból szerzett érdemek csak feltámadása után fogják őt valóban boldogítani; — a szenvedő vigaszt talál, hisz, lelki szemével látja, mint nyílik fel a sir, hová eltemette, azt kiért szíve örököké vérzik, és a kit egykor újból viszontlátni fog!

Nézem én is, nézem hoszasan e jelszót, és én nem tudom hogyan? miként? — de gondolatom édes hazámra, Hunniára irányul!

Nagypénteki borongós setét gyász teszi hazám egét komorrá! Minden oly setét, oly rémes és ijesztő; sirt látok, melybe dőlni kezd a hét vezérpaizsa, koporsót szemlélek; melyben a dicsőn ragyogott, gyászszemfödös magyar korona van takarva! Mi ez? Hazám, — tán az enyészete felé? Hol az ok? . . . A szabadság, melyért patakként folyt a drága magyar vér, mely nem is oly régen a kék Dunát pirosra festette, haló félben! . . . a testvériség az érdekhajhászat sűrű ködében alig-alig fellelhető tünemény, . . . az egyenlőség a kasztok fokain a gög lábai alatt a porban fetregő megsemmisülés! Óh ijesztő kép, lábaim inganak, lelkem elborul! . . .

De ébredni kezdek . . . a temetési ének megrendítő akkordjait mint-

ha győzedelmi ének lelkesítő hangjai kezdenék felülmulni . . . megrázkódott a haldokló, kelni kezd a sirból az édes haza poraiban alvó nagy vezér, a haló poraiban is hazája szabadságáért siró aggastyán, a nagy Kossuth szelleme; ébredezni kezdenek az aradi hősök honszerelembe fult lelkei, s e lelkektől vezetett, igaz honfiak ajkáról merészen hangzik a „vető“: „Rabok tovább nem leszünk!“

Megmozdul a szépért s jóért mindenkor lelkesedni tudó gyöngyifjúság s míg a meggyűlött „Gotterhalte“-t vig zenével temeti, a lelkesítő: „Kossuth Lajos azt üzente“ honfidallal felrázza az alvó vármegyéket. Küldöttségek csoportosulnak, felmennek az ország szívébe, ott állnak egymás mellett a diszruhás mágnás, a honfivá lett, igaz magyar érzelmű ápoló zsidó, és a póregatyába öltözött, durva tenyerű földmives; — átkarolják egymást, kéz a kézben testvériesen csak egyért vetekednek: szabadságot teremteni a megkínzott hazának! Ugyan-e gárdához sorakoznak a salaktól megfosztott, tiszta szociálizmus magasztos elvét valló egyenlőség hirdetői, s letördelve a romlást és felfordítást célzó ferde kinövésű elveket, a megtisztult ideál vezetésében a testvériség kibontott zászlaja alatt küzdenek a szent szabadság megteremtésén!

Miként a templomból a nagypénteki sirt a feltámadás szobra, — a halotti gyászt az öröm szava cserélte fel: Ugy emelkedik fel lelki szemeim előtt a már-már megásott sir helyett hazám oltárán a szabadságnak megdicsőült szobra, melynek zászlaja a dicső hirtlengeti: „A magyar nemzet újra ébredett, feltámadott!“

Gosztonyi Jenő.

A hirneves Béka boltosnál Pécssett

Rendkívül olcsó árért kapható valódi szép Blous

ruhára való selyem 40 kr. méterje, finom **Tenis flanel** 16 kr., továbbá **női ruhaszövetek** 20 kr. 25—30 és feljebb.

Szönyegek mindenféle nagyságban 1 frt. 50 kr. és feljebb.

Nemzeti ünnep.

Szent áhitattal s igaz hazafiúi kegyelettel emlékezünk meg mindenkor ama fényes napokról s nagy őseinkről, kik hajdani nagyságunk hirdetői valának.

Reményt új erőt nyerünk akkor, ha régi dicsőségünk fényes multjára gondolunk és megünnepeljük a történetünkbe arany betűkkel és vérell irt napok emlékét s ezáltal egyidőre feledjük a jelent s csupán a multak dicső emléken lelkeseidünk.

Igy kell annak lenni minden nemzeti ünnep alkalmával a magyar társadalomban.

Ilyenformán tanítják már a kicsiny gyermeket lelkesedni az ősök példáján a magyar apák és anyák s ilyenformában hintik el fogékony szíveikbe a honszeretet első magvait az iskolában a tanítók és tanárok, hogy ott jó talajra találva hatalmas és egész életre kiható érzéssé növekedjék, amit onnan kiirtani ne lehessen.

Ebben a nemes munkában segítségére van a tanároknak a közoktatásügyi kormány is, megadva az alkalmat, hogy módot nyújthasson az ifjuság hazafias érzésének megnyilatkozására.

Ez a nemes segítség néha azonban abban nyilvánul meg, hogy mikor egy főigazgatónak neve napja, — vagy április 11-ike van, akkor az összes állami intézeteknek ünnepelést szünetnapot rendel. De mikor márczius Idusán az egész magyar nemzet ünnepel és áldoz a magyarok Istenének, akkor nem csak hogy nem rendeli el az ünnepelést, de sőt határozottan rossz néven veszi ha egyik másik iskola hazafias igazgatója mégis megünnepelteti márczius 15-ét.

Pedig hát a márczius 15-ének dicső emlékét nem lehet kiirtani a szívekből és helyette április 11-ét oda plántálni. — Erre mutat azaz erőszakos ünnepeltes, aminek már több ízben fényes tanujelét adta.

Most pedig amennyiben április 11-ike a „nagy nemzeti ünnep“ a husvétii szünidőkre esik elrendelte, hogy azt az összes

iskolák a szünidő utáni első napon ünnepeljék meg. Az tehát mindegy ha április 11-ikét 14-én vagy 15-én ünnepelik is meg, a fő az, hogy mindenáron meg ünnepeljék.

Már pedig jaj annak az ünnepnek amit erőszakkal kell a nemzet nyakára tolni. Azok akiknek muszáj, meg ülnek az úgynevezett nemzeti ünnepet, ha mindjárt nem is jó kedvvel.

A diákság pedig örömmel veszi tudomásul a rendeletet, és örül neki mint diákoknál szokás; mert e napra a miniszter szünetet engedélyezett. Hát csak ünnepeljenek.

Ha én király volnék...

Óh hogyha én király volnék,
De sok szegény boldog lenne!
De sok özvegy, de sok árva,
Nem fázna úgy, s nem éhezne!

Palotámnak a kapuja
Tárva nyitva lenne mindég,
Száz asztalt is terítettnek —
Sohsem fogyna el a vendég!

Koronámat is eladnám,
Felruháznék sok, sok árvát,
Mégse csinálnék belőle
Semmi hühhöt, semmi lármát.

Szép aranyos hintó helyett
Járnék gyalog, alázattal,
Nem gondolnék sem a gunynyal —
Sem a bántó gyalázattal!

Ugy tennék, mint a Krisztus tett,
Király volnék, mégis szolga,
Én előttem gazdag, szegény,
Lenne mindég mind egyforma.

Óh hogyha én király volnék,
De sok szegény boldog lenne!
De sok özvegy, de sok árva,
Nem fázna úgy, s nem éhezne!

Ocsay Géza.

Gondolatok.

A szívnek ünnepek kellene hol érzelmének egész pompáját kitarhassa. Legyen viszontlátás vagy félelem, vagy kiállott veszéyek után öröm, mindegy: a szívnek remegni, dobogni kell, hogy éljen: nyugalom, halál!

B. Eötvös József.

Nem mindenha helyes mit az ész komoly okkal igazgat:

A szív ügyét csak szív érti, s nem érti balul.

Czuczor.

A ki nekünk kedves, akit nagyon szeretünk, annak könnyen megbocsátunk.

Sokan többet foglalkoznak mások dolgával, mint a saját bajukkal.

S. D.

Az Igaznak, Jónak és Szépnek érzelme nemesíti a lelket s boldoggá teszi a szívet; de mit érnek még azon érzelmek is, ha nincs részvevő kebel, melylyel közölhetnők?

B.

Hogyan futott el hétszáz német?

— Epizód a nagy időkből. —

A „Delsomogy“ számára.

Írta: György Vilmos.

A szabadságharcban történt.

Mikor a diákok elmentek egy iskolapad mellől elfoglalni a branyiczkoí hegyet, megvívni az isaszegi csatát, löporfüsttel kormolni be azt a fehér arcot, amit az édes anya csókol; meghalni Nagy-Sarló, Vác, Hatvan, Tápió-Bicske, Szeben alatt — a házáért.

Elment a pap, a jogász, a tanító, az iparos, a polgár, mind karöltve, aranybetűket faragni a világtörténelembe a magyaroknak.

Feltámadás.

A szellem: a koporsóból kitör,
Az nem hal meg soha!
Azt nem tudja el-és megfojtani
A temető moha.

Ostor bitó, kötel bárd és kereszt
Nem árthat meg neki:
A Golgotha sötét nagypéntekét
Szent husvét köceti.

Mint felhőkön átröppenő sugár,
Babért nyer a tusa:
Tanu reá -- ki felfeszítettett
Názáreth Krisztusa.

Judás csókja hiába csattan el,
A tör itt nem talál:
Getsemáne megszentelt berkein
Nem ül tort a halál.

Az eszme él, örökkön át örök:
Habar alakja más . . .
És diadalmi lobogót emel
Minden feltámadás.

Feltámadás! a sírok sárait
Te felnyitod, töröd:
Allelujá az idők tengerén
Keresztül menydörög!

Soós Lajos.

Kató István kalandja.

Ha nem félnék attól, hogy az irodalom terén jártas emberek plágiumnak mondanák az alább elmondandó történetet, úgy én is bátran azt a czímet adhatnám elbeszélésemnek, melyet Mikszáth Kálmán irt egyik novellája fölé: „Az elfelejtett rab.“

De, mondom, hogy félek a kritikusok csipős nyelvtől és inkább lemondok a fenn emlitett hangzatos czimről, bár nem szivesen teszem és határozottan neheztelek Mikszáth Kálmánra, — kit máskülönbben tisztellek és bámulok, — hogy miért írta el előlem ezt a szép czímet. Azonban a mi megtörtént, azon már változtatni már nem lehet, a miért is belenyugszom sorsomba s elmesélem Kató István szomorú históriáját.

Ha jól emlékezem, egyszer megirtam már, hogy van nekem egy bátyám, aki Ferkó névre hallgat.

Hát az én Ferkó bátyám, — minthogy így télviz idején a mestersége nem jövedelmez, — fölcsapott „hivatalos ember“-nek. És még hozzá nem is valami „kishivatalnok“-nak; nem bizony. Olyan nagy ur ő, hogy hetenkint csak kétszer néz el a hivatalos helyiségbe, szerdán és szombaton. Aki nem hiszi ne sajnálja a fáradságot, menjen le a buzatéri „mázasaház“-ba, ott fogja látni őt, a mint nagy buzgósággal rakja egymás mellé a — sulyokat. Ugy bizony, mert ő most hivatalos „mázasáló“; az irigyei azt mondják ugyan, hogy nem valami tekintélyes állás, de ő azért olyan nagyra van vele, mintha legalább is miniszterelnök volna. Hanem azt el kell ismerni, hogy tud is imponálni a jámbor falusi népnek. Csak meg kell nézni, mikor szabad perezeiben rágyujt hosszuszáru pipájára, milyen büszkén jár föl s alá a hivatalos helyiségben. Ha ilyenkor ránéz az ember, önkéntelenül a régi jó táblabírák jutnak eszébe. De büszke is vagyok a bátyámra. Ha csak időm engedi, elmegyek a mérleg-hivatalba és órák hosszat elnézem, hogy milyen szakértelemmel emelgeti a nehéz sulyokat, akárcsak egy erőművész.

Ezek közül mesélte egyik:

Előrsőn állt a honvédkáplár. Volt mellette egy dobos, egy kürtös, meg hat közlegény.

Bámulták a távol Gyöngyös városát, amelyre ráborult már a téli alkony. Nem volt egyéb dolguk. Nem is volt inyére ez a tétlen élet a káplárnak. Szurni, vágni elesni vágyott. Ilyen volt akkor a honvéd, ki tehet róla.

Egyszer csak alakok bukkantak föl előtte. Szuronyt szegezett rájuk.

— Állj! Ki vagy?

— Jaj, menekülünk káplár uram, ezekkel a kis batyukkal. Vége Gyöngyösnek. Mindent megesz benne a német.

— Mikor jöttek?

— Délután tájban.

— Hányan?

— Hát úgy egy hétszáz.

— Mit csinálnak?

— Fáradtak nagyon és horkolnak.

A káplár elkergette tovább a menekülteket. Azután hátratekintett.

— Fiúk! puskát vállra. Irány utánam.

Azzal megindult Gyöngyös felé. A vám alatt megszólalt az egyik honvéd.

— Káplár uram! A fejünkkel játszunk. Parancsunk volt egy helyben maradni.

— Nekem parancs a hazáért cselekedni! volt a kurta válasz. Többet nem is szólt, hanem röviden kiadta a parancsot:

— A Fő-utezán a kürtös meg fujja a kürtöt, a dobos megpörgeti a dobot a legénység velem.

Ez a kilenez ember hétszáz ellen?

Ilyen munkát végeztek akkor!

Megszólalt a dob, amint parancsolva volt. A káplár pedig tölesért kanyarított a két markából s úgy üvöltött bele a néma éjszakába:

— Emberek asszonyok! Italt, kvártélyt eleséget! Itt jön Perczel tizezer embernyi tábora. Készüljétek. Már a falu alatt tartanak.

Meghallotta a német, a ki benn feküdt

az ágyban. De menten kiugrott ennek halatára és olyan szűk lett neki a bugyogó, hogy abba se bujt bele, azt is othagyta. Így futott szanaszét egyszál ingben Gyöngyösen hétszáz ember.

Csak egy ór silbakolt a városház előtt. A vitéz generális urat örízte. Fenn aludt az emeleti szobában.

Azt leszedték a kétlábáról, fölmentek az emeletre. A generális ur a pisztolyával kétszer belelőtt a levegőbe, azután megadta magát.

Így vert szét egy honvéd káplár hétszáz németet és így fogott egy eleven osztrák generálist.

Persze, hogy bevitte a táborba büszkén, diadallal . . .

A kapitány ur felkötö a kardot. Raportot tart. Ott áll a gyöngyösi káplár.

A kapitány ur szemei villámokat szórnak, homloka sötét, arca haragos.

Oda lép a gyöngyösi káplár elé:

— Hallja kend! Tudja e kend mit tett kend?

— Elhagytam a posztomat.

— Mi a büntetése?

— Halál!

— Nem én mondtam. Kegyelmet kér kend?

— Nem!

— Jó. Hát kend egy hümpeller akasztófára való fráter. Kendet arra itéli a tábornok ur, hogy tüstént vágja le azt a két káplári stráfot. Aztán takarodjon kend és addig meg ne lássam . . . mit gondol kend meddig?

— Meddig?

— Mig föl nem veszi azt a hadnagyi uniformist, amit büntetésből a tábornok ur küldött önnek, kedves hadnagy ur, azért a gyöngyösi bolondságért . . .

Azzai tisztelgett és nagy haragosan csörtetett a mérges kapitány ur.

Így büntettek akkor, aki így érdemelte! . . .

pészettel akarják vádolni.

— Hogy hívják kendet?

— A becsületes nevemet tetszik kérdezni?

— Hát hány neve van?

— Kettő, instálom.

— Hogy lehet az?

— Csak úgy, könyörgöm, hogy az apámról Kató István a nevem, de otthon az egész falu csak Viszlek Pistának ismer.

— Hogy kapta kend ezt a csufnevet?

— Ugy esett kérem átossággal, hogy egyszer kaptoson mentem haza a pécsi vásárról, a mikor a falunk végén egy gazdátlan birkát láttam legelni. Elkezdtem esalogatni, de mikor láttam, hogy nem gyűn a a nyakam közé kaptam, mondok: „Ha nem gyűsz hát viszlek!” A Csakó szomszédom legényfia ott volt valahol közelben és mindent látott s hallott. Ettől a naptól kezdve aztán rajtam ragadt a Viszlek csufnév.

— Ilyenformán az én dohányzacskóm sem akart menni?

— Már azt ténsur tudhatja jobban mint én.

— De bizony tudhatja azt maga is. Hova lett az a dohányzacskó, a mi itt volt

H I R E K.

— **Husvét.** Keresztre feszítették a messiást! pedig csak jót akart a föld népének.

A hatalom félt tőle, mert a hatalom és a népjólét a történelemben soha egyuton nem jártak.

Meghalt az Isten-ember az igazságért! *Consumatum est!* Ezek a gondolatok jutnak eszünkbe a nagyheti elmélkedések ideje alatt. És ha a jelent össze hasonlítjuk a multtal, óh de hányszor látjuk azt, hogy az *Igazság* az *Esme* keresztre feszítettik.

Igen, mert így akarják azok a kik először kigunyolják, azután véresre korbácsolják és végül megfeszítik!

De az agyonkínzott, Eszme harmadnapra mégis feltámad és diadalt arat elnyomói fölött.

A nagy példa reményeket fakaszt bennünk, tudást ad. Oh bárcsak mielőbb következne el hazánkra is a megváltó husvét, hogy a nép millióinak diadalmas kiáltásától ezt vízhangozná: az erdők, mezők, bérczek, hogy, Halleluja . . .!

— **Requiem gróf Andrássy Aladárért.** Az elhunyt főúr gróf Andrássy Aladárért a szigetvári uradalom birtokosa és a templom kegyuraért folyó hó 7-én dél előtt 9 órakor a helybeli plebánia templomban gyászmisét mondtak. A város is képviselve volt. Az uradalom tisztjein kívül az összes cselédség is részt vett a gyászistentiszteleten. — Az nap a cselédség munkaszünetet kapott.

— **Vadászati kiállítás** lesz ez év április havában Budapesten. Ezen kiállításra be lehet küldeni mindenféle agancsokat, vadásztrófeákat, fegyvereket stb. A kiállítás iránt érdeklődőknek bővebb felvilágosítással szívesen szolgál *Párhay Géza* lapja a „Vadász és Állatvilág szerkesztősége Budapest Rottebiller-utca 30. sz.

A multkor is ott voltam, nagyon sok dolog volt s így az ellenőr megkért, hogy segédkezsem a bárczairásnál.

Ugy delfel már ritkábban jöttek a szénával rakott kocsi és az én Ferkó bátyámnak eszébe jutott, hogy jó volna pipára gyujtani. — Keresi a dohányzacskóját, nem találta sehol.

— Te, bátyám, — mondom neki, — alighanem az a sunyiképu pógár vitte el, aki most legutóbb méretett két zsák kukoriczát.

— Az biz' Isten! Mondasz valamit.

Ennél többet nem is szólt, hanem rohant ki a buzatérre, hogy elfogja a tolvajt. Egy-két perc múlva már visszajött, maga előtt hajtva egy jámbor falusi embert

— Nő, atyafi, most kezdjük meg a valatást! — szólt Ferkó bátyám szigorú, rideg hangon, akárcsak egy tapasztalt vizsgálóbíró.

— Mit akar az ur?

— Az majd kiderül a vizsgálat során. Szokott maga dohányozni?

— Igenis, könyörgöm, de mindig csak trafikot pipálok, mert a szűznek még a szagát sem szenvedhetem. . . .

Azt hitte a jámbor, hogy dohánysem-

az asztalon?

— Az Isten vegye el a szemem világal, ha csak láttam is.

— Ne tagadja kend, úgy sem használ semmit?

— Azt mondom, ha rám ragadna, még akkor is leráznám, nem hogy elvigyerem.

— Majd kitetszik mindjárt.

— Ezen a helyen súlyodjek el

— Fogja be a száját!

Szegény Viszlek - Kató István ijedtében szösz szerint értelmezte a kemény parancsot és tenyerét erősen rányomta a szájára, mialatt Ferkó bátyám kikutatta zsebeit s egyikből nagy diadallal kihuzta a dohányzacskót.

— Ugy-e, hogy ennek is azt mondta kend: „viszlek.”

— Megkövetem

— No azt okosan teszi, ha követ. Jöj-jön csak utánam.

Ezzel a megrökönyödött embert elvezette egy oldalajtóhoz, azon betaszította és ráfordította a kulcsot. Még csak most ijedt meg Szegény Viszlek-Kató Pista. Ugyanis abban a helyiségben, a hová ő került, vannak felhalmazva a veres- és fekete kereszt-tes mentő-hordágyak. Kató Pista még soha sem látott ilyen készüléket és azt hitte, hogy

— **Két betörő.** Még élénk emlékében lehet olvasóinak, a szt.-lászlói betörőkről irt tudósításunk. — Már hírül adtuk, hogy sikerült a két jómadarat a csendőrségnek elfogni és velük a nyomozást megejtették a helyszínen is. De a két gazember mindent konokul tagad, holott látták őket az időben a községekben és minden jel arra mutat, hogy ők ásták ki *Insell* boltos háza falát és követték el a betörést. A két betörőt *Koren* és *Hatalát*, a szigetvári csendőrség a kaposvári kir. ügyészséghez szállította.

— **Az artézi kut furását** mint hivatalos forrásból értesülünk, a város az alispánnál megsürgette, arra kérve, hogy ő meg a földmivvelésügyi ministeriumnál sürgesse meg. — Ugylátszik, hogy velünk szigetváriakkal áprilist járatnak már évek óta a t. földmivvelésügyi ministeriumban, mert csak biztatnak bennünket mint a cigány a lovát. — Ha ez így megy még pár esztendőig, addig a turbéki szőlők teljesen rekonstruálva lesznek és megihatja az artézi vizet az a ki akarja. Különben ne tegyenek bennünket folyton bolonddá oda fön! Lesz artézi víz — vagy nem?! Mert a kut furásért a pénz már utalványozva van.

— **Névmagyarosítás.** Kiskoru *Kohn* József és *Károly* szigetvári illetőségű budapesti lakosok családi nevének „Kelemen“-re kért átváltoztatása megengedtetett.

— **Oh azok a lámpa tolvajok!** Valami jókedvű mulató embereknek juthatott csak eszükbe, hogy a rendőrséget megtrefálják. Ugyanis mint értesültünk vasárnap reggel 4 óra tájban, midőn az éjjeli őrség már feloszlott a vasuti utcái fasorból eddig ismeretlen tettesek 3—4 utcái lámpát a templom térre vittek és ott meggyújtották. A lámpák reggelig égtek ott, ahol nem kellett volna. (Mi azt mondjuk, hogy ilyen idő tájban midőn az őrség már nyugalomra tért, nem kunszt ilyen stílit elkövetni, hanem tessék ezt este 9 órakor meg tenni.) Különben arra kérjük a t. lámpa tolvaj urakat, hogy máskor ne cipeljék el a lámpákat, mert eltörnek és ne égessék hiába a drága petroléumot reggelig, mert ezáltal ismét csak a városi pótlék szaporodását idézik elő. — Az pedig már eddig is nagyon sok! Könyörgünk, hogy

mindegyike egy-egy Szent Mihály lovára tett koporsó.

— Az Isten szerelméért, engedjenek ki ebből a halottas szobából, csak nem akarnak elevenen eltemetni.

— Mi szándékos, hogy odazártad azt a szegény embert — kérdém a bátyámtól.

— Majd küldök érte egy rendőrt. Bezáratom a gézenguzt.

Hasztalan kiabált, könyörgött *Kató* István uram, nem hallgatott többé reá senki. — Végre elcsendesült és a nagy munkában bizony mi is megfellekedtünk. Ferkó bátyám lelkiismeretesen bezárta a vásártéri bódét, a melynek kapuit csak szombatn reggel nyitotta meg újra.

A mint belépett, az volt az első dolga, hogy előszedje az íróasztal fiókjából a bárczakönyvet.

Hát uramfia, ott látja a dohányzacskóját. Nem akart hinni a szemének, tehát megtapogatta a zsebjeit. Ott is egy dohányzacskó még pedig tökéletesen egyforma azal, a mit az íróasztal fiókjában talált.

jövőben ilyen uri passióktól tartózkodjanak akárkik is voltak a tettesek, mert eztafényűzést nem engedheti meg magának ez a város ahol még a gyufán is és nemcsak a petroléumon kell spornolni.

— **Angliának híres pázsit területei** valóban igen szépek; ámde azok sem szebbek, mint Budapest sétatereinek pázsitrészelei és a Margitsziget díszgyepterületei. Ugyan ki ne gyönyörködött volna már ezekben? Egy év hiányzik csupán és akkor harmincz éve lesz, hogy ezen remek pázsitokhoz a fűmagot *Mauthner* Ödön es. és kir. udvari magkereskedése Budapesten szállítja. Méltán lett oly nagy híre már e fűmagnak, hogy nemcsak a monarchia minden nagyobb parkja részére szállítja az említett cég ezt a fűmagot, hanem Német-, Francia- és Orosz-oroszországból is érkeznek tömegesen rendelések. Most midőn a pázsitfűmag vetésének ideje elérkezett, jó tanácsot velünk adni, midőn azoknak, — kik hasonló gyönyörű, üde zöld pázsitot akarnak létesíteni, — azt tanácsoljuk, hogy szerezzék be *Mauthner*től vagy a „Sétatéri“ vagy a „Margitszigeti“ fűmagkeveréket.

— **Gyujtogató gyermekek.** *Csernic* György patosfai lakos kárára a m. hó végén elégett egy kazal szalma. — A csendőrség kinyomozta, hogy a gyujtogatást két kis fiu névszerint *Lopár* József és *Csernel* György követték el, olyformán, hogy talált gyufával játszás közben a kazalt felgyujtották. Az 5 éves gyujtogatók szüleit a szigetvári kir. járásbírósnak feljelentették.

— **Verekedő cigány karaván.** *Kis-Dobozsán* a *Jakab* József koresmájában jól felöntött a garatra egy cigány karaván. A berugásnak természetesen itt is verekedés lőn a vége. És oh szent *Kleofás!* — a karaván hajba kapott és ütlegelni kezdték egymást. Ezt látta a koresmában idéző *Lágy* Mihály polgár, ki a békítő szerepét akarta játszani és szétakarta választani a dulakodókat. De a béke apostol szerencsétlenül járt, mert *Kalányos* István nevű cigány valami éles tárggyal úgy szembe vágta *Lágy* Mihályt, hogy alighanem elveszti szemévilágát. A szuloki csendőrök a verekedő cigányokat a kaposvári kir. törvényszékhez kísérték.

Most jutott még csak eszébe a szerencsétlen *Viszlek-Kató* István.

Reszkető kézzel zárta föl a kamara ajtót. Hát az bizony ott guggolt egy sarokban, türelmesen várva a szabadulás óráját.

— Jó reggelt adjon Isten, uram.

— Él-e még kend vagy csak a lelke kísért itt?

— Meg vagyok biz' én erőben, egészségben, testestől lelkestől. Csak már szeretnék haza szabadulni, mert sok a munka, már a tavaszi alá kellene szántani.

— Hát nem halt meg kend éhen?

— Volt egy kis elemőzsia a tarisznyámban, ki birtam vele. De hát, ha szabad kérdezni, kisélt-e már az igazságom? — Ártatlan kend, Istók bácsi, mint a ma született bárány. — Itt van a kend dohányszacskója és csak siessen kend haza.

Ezzel kiteszkolta a hálalkodó parasztot, nehogy valaki ott érje, mert akkor vége lesz a kényelmes állásnak.

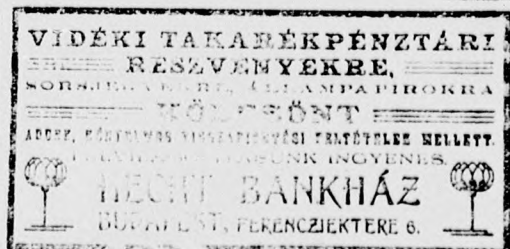
Lantos.

— **Álkulcsos tolvajok.** *Maurer* József németladi lakos öreghegyi présházába f. hó 5-én éjjel, ismeretlen tettesek állkulcs segítségével behatoltak és nagyobb mennyiségű bort elloptak. Tetteseket a csendőrség nyomozza.

— **Lóverseny Pécsen.** A pécsi lóverseny-egylet május hó 3-ikán díjlovaglást, díj-ugratást, lóversenyt és ügetőversenyt rendez: Tolna, Somogy, Zala, Baranyavármegye és Pécs szab. kir. város urlovasai illetve a haderőnek e törvényhatóságok területén állomásozó, vagy a 3. honvéd lovas dandárhoz tartozó tisztjei és hadapródjai számára. Nevezések április hó 14-én déli 12 óráig a verseny-egylet titkárához (Pécs vármegyeház intézendők). A nevezés csak a nevezési díj beküldése mellett érvényes. Nevezendő a ló tulajdonosa, a lovas és a ló, ez utóbbi kor, nem, szín, év és lehetőleg származás szerint. A szükséges tájékoztatást szívesen megadja az egylet titkári hivatala.

— **A multság vége.** *Vigan* folyt a multság f. hó 5-én a *Jankovits* féle koresmában. Hogyisne, hiszen báró *Biedermann* Rezső erdőerei mulattak ott. Névszerint *Sas* József, *Kocsis* János, *Moharos* Sándor, *Studing* Jakab és *Ruder* Károly. Az asztalok telve voltak sörös és boros üvegekkel. A jó kedv tetőpontján, *Sas* József hoboli erdőre megkezdte a duhajkodást. Felborította az asztalokat, üvegeket poharakat vagdosott a földhöz. Társai azonban rendre utasították őt. De ez még csak fokozta *Sas* duhajkodását és társait ütlegelni kezdte. Kik ekkor menekülni igyekeztek előle. A menekülők közt volt *Kocsis* János hamuházi erdős is kit *Sas* a föutczán utol ért és a kezében lévő kétesövű puskával úgy vágott fejbe, hogy a szegény ember vértől elboritva bukott a porba. [A fegyver pedig darabokra törött. — Ekkor többen oda siettek, hogy a véres verekedést megakadályozzák, de azokat is zsebkésével akarta leszurni a részeg erdős. — Nyomban értesítették *Béres* Ferencz csendőr őrmestert, ki *Milánkovics* csendőrrrel meg is jelent az utcán és a garázda *Sas* Józsefet letartozta.

— A boldogult *Kneipp* páter érdeme volt az, hogy ő hívta fel legelőször az általános figyelmet az egészségileg oly értékes maláta kávéra, a melyet azután *Kathreiner* egy saját szerű találmánya által a bakbév izével oly kitűnő módon előállított. Ebben még ma is lényegesen különbözik ez az egyedüli valódi „*Kneipp-kávé*“ minden egyéb hasonló gyártmánytól, és ez okból *Kneipp* páter egyedül és minden időre a *Kathreiner* cégét ruházta fel azzal a joggal, hogy a *Kathreiner*-féle *Kneipp* maláta kávéja az ő nevét és arczképét védjeggyül használhassa. Ennek daczára mégis a közönség hátrányára egyszerűen pörkölt árpát vagy malátát árusítanak hamisan „*Kneipp-kávé*“ gyanánt. Ettől óvandó, kérjük mindég határozottan a valódi „*Kathreiner*-féle“ *Kneipp*-maláta kávé az eredeti csomagokban, melyek a *Kneipp* páter védjegyet és a *Kathreiner* nevet viselik.

CSARNOK.

Régi nóta.

Egy könnyező kis leánya
Bús halovány
Szünetlenül vágyik már a
Halál után.

Felsőhajt és busan mondja:
Jobb nem lenni!
Szóval nagyon szeretne már
Férjhez menni.

Hollósi.

Apróságok.

Sokat kívánt.

- Kérek egy postai szállítólevelet.
- Tessék, ára 12 fillér
- Kérem nem kaphatok egyet fekete gyászkerettel? Egy koszorút küldök a nagybácsim temetésére.

Uri mód.

Pervenu: Hé pinczér, adjon a kutyámnak vizet, de a — *pezsgőhűtőben*?!

Kiszámította.

A menyasszony apja: Egyelőre lányommal csak 3000 koronát adhatok.

Kérő: (orvos). De hisz ennyit majdnem látogatásaim honoráriuma képen kellene kapnom!

Vagy úgy!

A.: Ki az az ur amott azzal a csinos hölgygyel?

B.: Az egy író aki félév előtt hat megjelént sorért százezer koronát kapott.

A.: Ne mondja!

B.: Csakhogy az a hatsor házassági ajánlat volt az apróhirdetések közt.

Tessék.

Az asszony (szobalányhoz): Egyáltalán nem tűröm, hogy maga idegen férfit fogadjon a konyhában.

A szobalány: De naicsága! Az ur csak nem idegen tán a konyhában.

Iskolában.

Tanító: Nevezd meg nekem azt az állatot, a mely nekünk a sonkát adja.

Tanuló: A mézárós.

Akasztófahumor.

— Hát már semid sem maradt a feleséged hozományából?

— Semmisen, csak az anyósom. . . .

Változó idő. — Változó szerelem.

Április van . . . Tegnap még mosolyogva tekintett le a napsugár a tiszta kék égboltról erős égető sugarával végigperzselte a növényház érzékeny virágait. Nem pusztult el belőlük csak egy a többi daczolt a melegséggel s egy harmatecptől, a mely az éjén át hullt le reá, ismét feléledt, virít tovább.

A másik napon már szürke lett a látóhatár. A napsugarak felhő mögé bujtak, melyből hullik a köny. És amikor kiapadt minden könnye a felhőnek! a mikor teljesen kisirta magát: a nap tüze újra áthatott rajta és mosolygott, pajzánkodott. Ujra kereste a virágot, hogy ezerszirmos kelyhéből

kiszívja az éltető édes nedűt, mikép a szenvedély az ifjúból az életkedvet.

*

A tavasz első napsugara a hogy végigsiklott az arczomon, lobbót vetett a vérem. Valami bolondos, poetikus hangulat fogott el. Kerestem hozzá az ideált. — Megtaláltam. Gyöngye fiatal aranyos szöke asszonyka volt.

Az ablaka alatt jártam már régóta és nem vettem előbb észre, csak mikor a tavasz első fuvalma megérintett, a mikor hangulatot keltett bennem valami megnevezhetetlen vágyó érzés.

Nem tudom, hogy, hogyse, de hamar megismerkedtem vele.

Az uráról, jobb ha szó sem esnék. . .

Ha annak a vén embernek a pulzusa tízzel többet lüktett nem a felesége ölében kereset enyhülést, hanem jeges borogatással győzette le vére melegségét.

És a hogy a kis tüzesvérű asszonyka elgondolkodott a boldogtalansága felett nekem kellett megvigasztalnom. Mindig a halálra, az elmulásra gondolt.

Ilyen beteg állapotban jöttem össze vele, valahol a hegyek között egy szép tavaszi napon.

Ő gyógyulást ment keresni én véletlen arra tévedtem. . . .

Együtt rőtük a pázsitos utakat. Letéptem a neki tetsző virágokat. Őrült ennek a figyelemnek.

Valami különös bágyadtságot fedeztem fel a tekintetében. A mikor beszélt minden szónál összecsesoritotta az ajkát mintha csókra nyújtotta volna.

Egyszer véletlenül én is megcsókoltam.

Haragosan nézett végig illetlenségemért de nem szólt semmit.

Máskor aztán felkerestem a lakásán.

Nagyon jól éreztük magunkat abban a meleg kis székben.

Ezerszer biztosítottuk egymást örök szerelmükről. Beszéltünk arról is, hogy majd megcsókoltam, mint a regényekben szokás és az erdő mélyén sziklatüregben fogunk lakni, szerelemben, megelégedésben és boldogságban.

Bolond álom, tűnő ábránd! Szegény kis szöke asszonyka!

Most gondolok ismét reá, mert az ő elmulásának a hónapja van.

Mikor az erdő vidám dalosai megjöttek, az én kis ideáлом beteg lett. És amikor az erdő, mező zöldelni kezdett és amikor a tavasznak első napsugarai végigsókolták a fakadó binbókat akkora elkészítették az ő szemfedőjét.

Szabad időmet ott töltöttem betegágya mellett. Mesélgettem neki a regevilág tündér alakjairól, a tavaszról, mely jó a tél után; a virágról, melyet ápol a szív.

S ilyenkor még láttam felesillámlani bágyadtfényű szemeit, láttam gyöngye pirt azon az elhalványodott hamvas arczon, melyet a halál csókja már megérintett és láttam mosolyra nyilni szintelen ajkait.

Utoljára láttam!

Egy derült tavaszi napon, mikor a nyugvó nap arany sugarai elbítették bucsucsókjukat, búcsút mondott ő is e földi világnak, hogy átköltözzék lelke abba a másik világba, hol örökös boldogság néma nyugalom van.

lom van.

Megsirattam. Imádkoztam érte. És alig egy hétre eloszlott emlékével együtt a rövid, heves nagy szerelem, melyet éreztem iránta.

Azóta ilyenkor, újra bolygom az erdőn a mezőn az utczákon. keseresem újra a tavaszi verőfényben támadt hangulathoz az ideált.

Nagy József.

KÖZGAZDASÁG.

□ Gabonatermelésünkről.

Minél változatosabb mezőgazdasági termelésünk, minél több terményre van az bázisozva, annál biztosabb alapokon nyugszik az s annál kevésbé van nagyobb ingadozásoknak kitéve.

Mégis hazánkban még mai napig is különösen az alföld egyes helyein tulságos mérvben termelik a gabonaféléket s nem számolnak mindazon hátrányokkal, a melyek ezen ugyszolván firsirozott gabonatermelésből erednek. Ismert dolog az hogy, gabonaféléink a talajt a lehető legrosszabb kulturállapotban hagyják vissza a mint az növények után csak visszamaradhat, ki-záritják, elgyomosítják s tápanyagait kihasználják. Szántóföldjeink pedig sok gazdaságban jóformán csak a rétek termése után származó trágyázásban részesülnek a mi pedig korántsem elegendő azon tápanyagok pótlására, a melyeket mi a folytonos és sokszor tulhajtott gabona termelésnél gazdaságunkból kivesszünk.

Piacra visszük gabona alakjában szántóföldjeink egy jórészének jelentékeny foszforsavtartalmát s más tápanyagait, mivel a szemtermények különösen sok foszforsavat tartalmaznak s ezen tápanyagok meg nem térülhetnek más módon, mint vagy vásárolt erőtakarmányok etetése vagy műtrágyaféléknek különösen pedig szuperfoszfátok alkalmazása által.

Természetesen ezen tápanyaghiány nem mutatkozik rögtön szembeütő módon, mert a természet maga pótolja azt egyelőre az elmállás termékenyítő és talajgazdagító hatása által; de évek hosszú során ezen talajszaroló rendszerrel lépést tartani nem képes, a minek azután igen természetszerű következménye az lesz, hogy termésátlagaink megcsappannak.

Termésátlagaink csökkenése pedig a mai válságos időben nem egyszer érezhető módon huzza keresztül a gazda számításait s méginkább elzár minden utat, módot, hogy magán segíthessen, ipari vagy takarmánynövények termelésének felvétele, vagy erőtakarmányok, műtrágyák alkalmazása által, mert termés átlagaink alacsony volta első sorban az erszényt érintik.

Kiadja a szerkesztőség.

Köszönetnyilvánítás.

Mindazok kik felejtethetlen kis leányunknak **Saroltának**, elhunytá alkalmával részvétükkel fájdalomukat enyhíteni szívesek voltak, fogadják ez uton is közönetünket.

Béres Ferenc
m. kir. esendő örömmester
és neje.

233. sz.

tkv. 1903.

Árverési hirdetményi kivonat.

A szigetvári kir. Járásbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Schvarcz és Tauber n.-kanizsai bej. cég végrehajthatónak, valamint Kótai Ferenc esatlakozott végrehajthatónak Tormási János és Tengerdi György végrehajtást szenvedők elleni 671 K illetve 135 K 66 fillér és 195 K 40 fillér tökékövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a kaposvári kir. törvényszék a (szigetvári kir. járásbiróság) területén a boldogasszonyfai 420 sz. tjkvben felerészben Tengerdi György felerészben pedig neje Csapó Anna tulajdonául felvett A + 445/5 hrsz. szárazréti szántó és erdőre 154 K — a 445/b hrsz. ottani szántó és erdőre 152 K — a 445/7 hrsz. ugyan ottani szántóra és erdőre, 102 K a 445/8 hrsz. ugyan ottani szántó és erdőre 188. K — a 449/20 hrsz. ugyan ottani szántó és erdőre 146 kor. kikiáltási árban még pedig a végrehajtási törvény 156 §-a értelmében egészben, — úgy a boldogasszonyfai 419 sz. tjkvben felvett s Tormási János tulajdonát képező A + 449/42 hrsz. szárazréti szántó és erdőre 631 K a 449/48 hrsz. ugyan ottani szántó és erdőre 693 K — végül a 449/1 hrsz. ugyanottani szántó és erdőre 13 K kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1903. évi április hó 16. d. e. 10 órakor Boldogasszonyfa község házánál megtartandó nyilvános árvesésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át kézpénzben vagy az 1881. évi 60 törvényezikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szigetvár, 1903. évi jan. hó 25-én.
A kir. járásbiróság, mint tkv. hatóság.

Molnár
kir. albiró.

Magyar festők-, kencze- és lakkgyár
KRAYER E. és T.
— József főherceg udvari szállítója
a magyar államvasutak és más nagy vállalkozások szállítója —
BUDAPEST, V., VÁCZI-ÚT 6. SZÁM.

Budapesti malomépítészeti és gépgyár

PODVINECZ ÉS HEISLER

BUDAPEST, VÁCZI-ÚT 14/V.

GYÁRT:

BENZIN MOTOROKAT ÉS
BENZIN LOKOMOBILOKAT
széleses vezényművel 2-50 lóerőig.

Megbízható képviselők kerestetnek.

Megvételre kerestetik

egy pár 15 $\frac{1}{3}$ — 16 markos

jó hintó ló

Ár lehet 1000 koronáig.

Czím: A kiadóhivatalban.

A Kossuth Lajos-tér és Bieder-
dermann Rezső utca sarkán
lévő 84 sz.

2880 kornát jövedel-
mező és még 4 $\frac{1}{2}$ évig

adómentes

H Á Z

továbbá Igmándy-utczában

lévő házhely eladó.

Fuchs Zsigmond.

mazoló, fényező és festék

kereskedő **PÉCSETT** Király-utca 32 sz.

Dús raktár díszfestékekben, festők és mázolók részére, úgy mint valódi angol hintó fénymázak, mindenféle bronzok minden színben, továbbá kész olajfestékek.

Ajánlja minden háztartásban szükséges padló fénymázt, brunolint, és szagtalan parket viaszt. Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Friedman Károly

legnagyobb és legolcsóbb

BUTOR-raktára

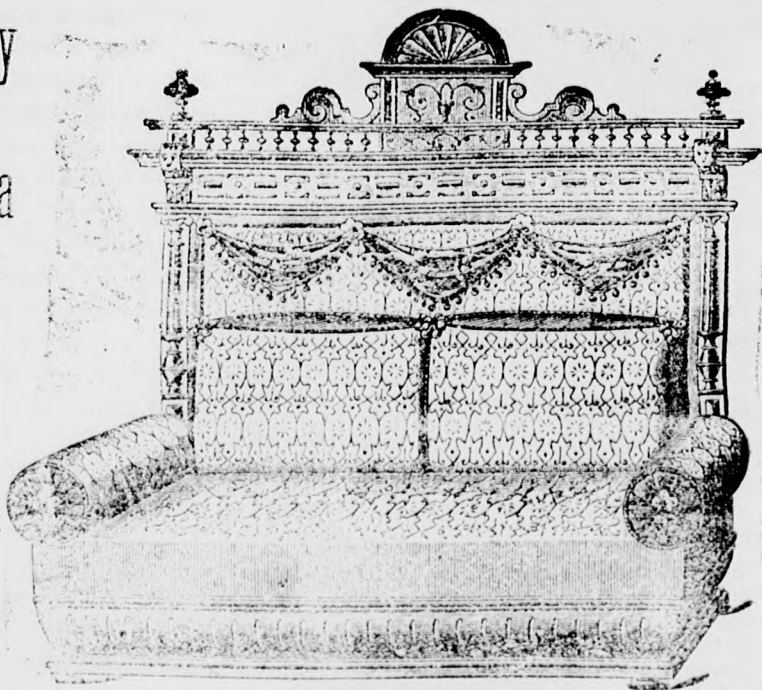
kárpitos és díszítő
üzlete

PÉCSETT,

Siklósi országút 44.

Ismételadóknak, nagyobb
berend ezéseknek, egyesek-
nek is

10% engedmény.

A butorvásárló

közönség szives figyelmébe!

Magas szőnyeg diván fülkével 40 frt.
 " " " fülke nélkül 38 "
 Salon garnitúra 50 frttól.
 Kisebb nagyságu diván 12 frt.
 Ottomán szövet vagy bőrrel 15 "
 3 részű afrik matracz 6 "
 Lószőr " 15 "
 Ágy fauteuil 26 "
 Ismételadónak 15 százalék engedmény.
 3 évi jótállás mellett mindig nagy választékban kapható a készítőnél, **pon-**
tos és lelkiismeretes kiszol-
gálás

Lederer M.
 Pécs. Király-utca
 a színház mellett.

Gliederer Frigyes

cég-, betü-, czimer-és disz-festő

elvéllal mindennemű

feliratokat üveg, fa, bádóg, vászon és falra.

Különlegessége az üveg-czégtábla.

PÉCS, Jókai-tér 6. sz.

Eladó bor

80-100 liter 1887 évi káptalaniszentmiklósi csemege bor,
 437 liter 1901 évi
 400 liter 1902 évi turbéki, saját termésű kitünő fehér rizling bor. Bővebbet Kozáry Ede bortermelőnéi.

JEGYZÉKE
55,000 nyereménynek.
 Legnagyobb nyeremény a legszorosabb esetben:
1.000,000 korona.

		Korona
1 jutalom	1	600000
1 nyer. á.	1	400000
1 . . .	1	200000
2 . . .	2	100000
1 . . .	1	90000
2 . . .	2	80000
1 . . .	1	70000
2 . . .	2	60000
1 . . .	1	50000
2 . . .	2	40000
1 . . .	1	30000
2 . . .	2	25000
1 . . .	1	20000
2 . . .	2	15000
1 . . .	1	10000
26 . . .	26	5000
67 . . .	67	3000
3 . . .	3	2000
437 . . .	437	1000
503 . . .	503	500
1525 . . .	1525	300
140 . . .	140	200
84450 . . .	84450	170
4850 . . .	4850	130
4850 . . .	4850	100
100 . . .	100	80
4850 . . .	4850	40
8850 . . .	8850	
55,000 nyv. és jel. kor. összegben		14.459,000

55,000 nyv. és jel. kor. összegben **14.459,000**

Kiváló szerencse TÖRÖK-nél.

Nagyon sokan szerencsések lettek általunk
 Tíz millió koronánál többet nyertek
 nálunk nagyrebecsült vevőink.

Az egész világ legesélydusabb sorsjátéka a mi m. kir. szab. osztálysorsjátékunk, mely nemskára újból kezdetét veszi.

110,000 sorsjegy **55,000**

PÉNZNYEREMÉNYVEL, sorsolattik ki, tehát az összes sorsjegyek fele nyer a mellékelt sorsolási jegyzék kimutatása szerint.

5 hónap alatt összesen Tizennégy millió 459,000 koronát, egy hatalmas összeget sorsolnak ki. Az egész vállalat **állami felügyelet** alatt áll.

Az I. osztály **eredeti sorsjegyeinek** tervszerű betétei a következők:

egy nyolczad (1/8) ft — 75 vagyis 150 korona
 egy negyed (1/4) " 150 " 3.—
 egy fél (1/2) " 3. " 6.—
 egy egész (1) " 6.— " 12.—

A sorsjegyeket **utánvétellel** vagy a **pénz beküldése** ellében küldjük szét. Hivatalos tervezet díjtalanul. Megrendeléseket kérünk azonnal, de legkésőbb

f. é. április hó 20-ig
 bizalommal **hozzánk** küldeni.

Török A. és Tsa.

bankháza

BUDAPEST.

Hazánk legnagyobb osztálysorsjáték-üzlete.

Főáruháza osztálysorsjáték osztályai:

Főüzlet: VI., Teréz-körut 46 a.

Fiókok: 1. Váci-körut 4.

" 2. Muzeum-körut 11.

" 3. Erzsébet-körut 54.

Rendelőlevél levágandó. **TÖRÖK A. ÉS TÁRSA** bankháza Budapest.

Kérek részemre I. oszt. m. kir. szab. osztálysorsjáték eredeti sorsjegyet a hivatalos tervezettel együtt küldeni.

Az összeget korona összegben (utánvételezni kérem postautalvánnyal küldöm mellékálem bankjegyekben (bélvegekben).) A nem tetsző törleendő

Pontos cím: _____

Hirdetéseket jutányos árért vesz fel
a kiadóhivatal.

Müller nővérek SZIGETVÁR.

Értesítik a nagy érdemű hölgy
közönséget, hogy a

tavaszi és nyári

kalapok megérkeztek valamint min-
denféle divat-cikk
dús választékban kapható.

Az üzlethelyiség
f. év május hó elején

történendő áthelyezése folytán
az összes cikkekből raktáron

levő maradékok

fél árban

kaphatók.

Deutsch Dávid fia

cégnél

Szigetvárott.

A legjobb

minőségű koplói

kovács szén

kicsinyben a szigetvári állomás mellett

Engel Adolf és fiai cég
fatelepeén kapható, nettó 100 klg.

súlyban 1 kor. 50 fil.

Minden háziasszony

üdvözölhető, aki az egészség, takarékoság és jóízre való
tekintetből a Kathreiner-féle Kneipp-maláta kávéát használja.

Tiszteletteljes kérelem: A bevásárlásánál ne kérjen egy-
esüen maláta kávéat, hanem mindig határozottan Kathreiner-féle Kneipp-maláta
kávéat, s azt csakis az itt ábrázolt eredeti csomagokban fogadja ell

Ruepprecht testvérek Pécsen.

Ajánlják legjobb minőségű saját gyárukban készülő következő gépeket és tárgyakat

Harangokat vasállványokkal, vas és érez öntéseket

tűzoltó gépeket és szerelvényeket,

kerti fecskendőket, kutakat, vízvezetéki és fürdő-berendezéseket.

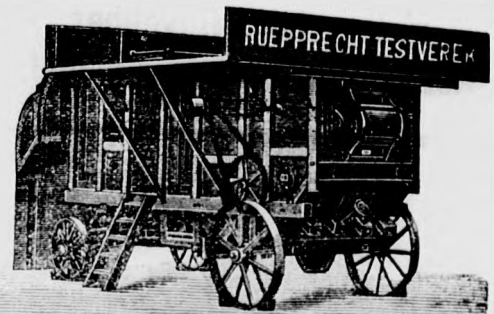
Eladó!

Teljesen gyárilag kijavított és jótállás mellett olcsón eladó:

- 1 drb. 12 HP. kéthengeres Locomobil
- 1 " 8 HP. cséplőgép garnitúra
- 1 " 3 HP. cséplőgép garnitúra
- 1 " 8 HP. vasrámás cséplőszerkény
- 2 " 4 HP. járvány majdnem új.

Bővebb felvilágosítással és árakkal szolgálnak

Ruepprecht Testvérek gépgyárosok. Pécsen.

Nyomatott Kozary Ede gyorsajtóján Szigetvár